

Anna Plurová

Tajný svět víl

Svět víl moc lidí nezná a nikdy se do něj nedostane, ale já vám teď budu vyprávět příběh holčičky Stely, která se do světa víl podívala a moc se jí tam líbilo.

Byla jednou jedna krásná a milá holčička Stela. Ráda chodila ven a čichala k narcisům, pomněnkám, tulipánům i petrklíčům, zkrátka ke všemu, co jí na zahradě zvonělo. Milovala sluníčko a její sen byl zvláštní. Stela se totiž nechtěla stát princeznou nebo zámeckou paní, jako ostatní holčičky, ale chtěla být vílou a žít ve světě s ostatními vílami a doufala v to, že vílu někdy uvidí, i když nevěděla, jestli víly existují.

Jednou, když se Stela šla podívat ven, padly jí do oka tulipány, které cítila už od dveří. Rozběhla se tedy k nejbližšímu tulipánu a tu z něj slyší tenoučný hlásek, který říká: „Prosím Nelo, nečichej k tomu tulipánu, mohla bys mě vcucnout nosními dírkami, jako vysavačem.“ Stela se naklonila nad tulipán a spatřila v něm malou vílu. „Stelo, nepozoruj mě prosím, jinak se z tebe stane taky víla.“ Stela se zaradovala. Vždyť přece chtěla být vílou.

Zadívala se na vílu a ucítila, jak se z ní pomalu stává malinká víla. Stela ve vílí podobě vyšplhala po stonku do květu tulipánu. Šplhala, protože neuměla používat vílí křídla. „Jak se jmenuješ“, zeptala se víla. „Já jsem Filipína, ale klidně mi říkej Tulčo.“ „No tak v tom případě, ahoj Tulčo.“ „Já jsem Stela a vždycky jsem chtěla být vílou.“ „Ukážeš mi prosím váš vílí svět?“ „Jestli chceš, tak proč ne, když už jsi stejně víla a patříš mezi nás,“ prohlásila Tulča. „Tak tedy poslouchej.“ „My víly bydlíme ve vaší zahradě, protože je tu spousta květů, ve kterých my víly žijeme.“

„Ale do lidské podoby se už nikdy nevrátíš, protože jakmile se z tebe stane jednou víla, tak víš, že existujeme, a to je naše největší tajemství.“ Stela souhlasila, že se do světa lidí už nevrátí. A tak ji Tulča ukázala svět víl, jenomže tu zazvonilo poledne a Stela se začalo po rodině stýskat.

„Stelo, jestli se ti po tvé rodině stýská, ukážu ti královnu, možná, že udělá výjimku a pustí tě domů, ale já to udělat nemůžu.“ K večeru dorazily Stela a Tulča k hradu, no vlastně k nejkrásnějšímu květu Steliny zahrady. Jakmile královna Stelu uviděla, poznala, že je mezi vílami nová. Pochopila, oč jí jde. Řekla Stele: „Ne děvenko, z našeho světa lidi už nesmíš nikdy odejít, prozradili by naše tajemství a bůh ví, co by se stalo.“

Stela se znovu rozplakala. Královna Stelu chlácholila, ale Stela se po tři týdny ani neusmála. Stále myslela na svoji rodinu a na své přátele.

Královnu skličovalo, jak se Stela trápí, a tak se spolu domluvily, že nesmí vílí tajemství nikomu prozradit a královna jí proto vezme řeč. Královna pustila Stelu domů a Stela pochopila, že je lepší, než být vílou trávit čas se svou rodinou. Vlastně ji ani nevadilo, že nemluví. A to byl celý příběh holčičky Stely.